

[Bramsnæs.]

Folkeforbundet, som kan repræsentere Danmark dér. Jeg tror ogsaa, det er klogt, naar man har Folk, der egner sig dertil, at have en særlig Folkeretsmand i Udenrigsministeriet, og jeg har det Indtryk, at man har en Mand, som egner sig dertil.

Den ærede Ordfører for Venstre udtalte, at dette Lovforslag har været Genstand for en meget langsom Behandling, og det er rigtigt. Det ærede Medlem mente, at Grunden dertil var, at der var en vis Modstand mod Ansættelsen af denne særlige Folkeretsmand i Udenrigsministeriet. Det er ogsaa rigtigt, men der er dog vist en anden Grund, som har været lige saa medvirkende til, at Lovforslaget har haft en langsom Gang gennem Folketinget, og det er den mærkelige Stilling, man i Udenrigsministeriet har taget til den Bestemmelse, der blev indsat i Loven af 1922, hvorved det paalagdes Ministeren at forhandle med Rigsdagens Finansudvalg, hvis der skulde gives Tilladelse for Udenrigsministeriets Tjenestemænd til at have Beskæftigelse udenfor Statstjenesten. Jeg er ganske enig med den højtærede Udenrigsminister i, at der ikke deraf vil kunne udledes en Forskel mellem de allerede da ansatte Tjenestemænd og senere ansatte Tjenestemænd i den Henseende, de maa formentlig behandles fuldkommen ens — jeg forstod, at det ogsaa var den højtærede Udenrigsministers Anskuelse. Men jeg forstaar ikke, hvorledes man kunde komme ind paa, at denne Bestemmelse var af midlertidig Art. Det er mig ikke muligt at se nogen Grund til at opfatte denne Beslutning af Rigsdagen som midlertidig. Jeg maa mene — og jeg tror, at alle Rigsdagsmænd vil være enige med mig i dette Synspunkt —, at det var en varig Bestemmelse. Den har aldrig været tænkt og kan ikke være tænkt som en midlertidig Bestemmelse. Dens Bortfald ved Forelæggelsen af et nyt Forslag for Rigsdagen er derfor meget mærkeligt. Den højtærede Udenrigsminister siger, at den er bortfaldet i Finansministeriet, og at han, da han saa, den var bortfaldet, ikke fandt Grund til at optage den paa ny, da han ikke var sympatisk stemt overfor den. Det forekommer mig, at vi netop dér faar fat i Grunden til, at den ikke er kommet frem: nemlig at man ikke har syntes om den. Ellers maatte man have taget den op, den Gang man opdagede, at den var bortfaldet, og hvis den havde været af midlertidig Karakter, vilde man ikke have optaget den, selv om man havde staaet sympatisk over-

for den. Det forekommer mig derfor, at den højtærede Udenrigsministers Udtalelse om, at da han ikke syntes om Paragraffen, vilde han ikke optage den, netop viser, at den ikke har været midlertidig, men at det har været Skønnet over, hvorvidt man ønskede Paragraffen, der har været afgørende for, om den blev optaget eller ej. Det er ogsaa rigtigt, at man som Minister har Lov til at skønne over, om man ønsker, at en saadan Paragraf fortsat skal eksistere eller ej, men det forekommer mig, at Ministeren samtidig har Pligt til at gøre Lovgivningsmagten opmærksom paa, at den er foreslaaet bortfaldet. Jeg synes, at Udenrigsministeriet her har begaaet en væsentlig Fejl, som jeg for mit Vedkommende beklager. Man har ikke Lov til i et Ministerium at foretage saadanne Ændringer uden udtrykkeligt at gøre Lovgivningsmagten opmærksom derpaa — det vil være at udsætte Rigsdagen for at blive fanget ved den Tilfældighed, det er, om man lægger Mærke til, at en Paragraf er gaaet ud. Man bør efter min Mening forme Bemærkningerne til Lovforslag saaledes, at man ved Gennemlæsning af disse kan være fuldkommen klar over, hvad der er foregaaet, og aldeles sikker paa, at man er klar over, hvad der er foregaaet, men paa dette Punkt forekommer det mig, at Udenrigsministeriet ikke har handlet rigtigt.

Den Behandling, der nu er foregaaet i Rigsdagen, har jo ført til, at man har indsat en Paragraf, der skal erstatte den bortfaldne, og jeg gaar ud fra, at den højtærede Udenrigsminister med blødende Hjerte er gaaet med til at tage denne Paragraf. Men der har jo ikke været anden Udvej, og jeg er meget tilfreds med, at der ikke har været nogen anden, for det viser, at Rigsdagen har holdt paa det Standpunkt, at naar den har indsat en Bestemmelse i en Lov, er det, før at den skal staa der, indtil Rigsdagen bevidst sletter den. Jeg kan slutte mig til Affattelsen af Paragraffen, saaledes som den lyder, og jeg gaar ud fra, at Paragraffen vil virke efter sit Formaal.

Den højtærede Udenrigsminister erklærede, at det maatte være Udenrigsministeren, som havde Ansvaret for Afgørelsen i saadanne Tilfælde, hvor Spørgsmaal om udenrigsministerielle Tjenestemænds Arbejde andet Steds skal afgøres. Det er det vel ogsaa efter Lovforslagets Formulering, men jeg maa dog gaa ud fra, at den Forhandling, der bliver ført med Tingenes Finansudvalg, vil blive afgørende for Udenrigsministerens Stilling, for ellers maa jeg anse det hele for at være et Skuespil.